

NECESSITAT DE COL.LABORACIÓ

A poca experiència que es tingui de la vida i de les relacions humanes, es comprèn que la col.laboració és el fonament on reposa la convivència entre els homes, i sense la qual seria impossible el desenvolupament harmònic i progressiu de la pròpia humanitat; perquè la col.laboració dóna sentit a la vida i és una font de progrés i de seguretat d'ajuda recíproca entre nosaltres i el nostre proïsme. És el premi que ens assegura que no ens trobem sols en la lluita per la nostra pròpia existència. No és estrany, doncs, que ens causin certa sorpresa desagradable els individus que no senten la necessitat de la col.laboració, i no sabem si llur defecte es deu a falta d'intel·ligència o bé a l'egoisme que no els permet d'alternar d'una manera normal en la societat en la qual estan integrats. És, en certa manera, una falta de sentit de convivència, i se'ls sol titular d'inadaptats!

La col.laboració, que en un principi sol ésser un fet d'intel·ligència en l'organització i desenvolupament dels nostres negocis materials, es converteix sovint en una virtut que origina els nobles sentiments d'amistat i àdhuc d'amor.

I si analitzem bé les accions i la conducta dels enamorats, què és l'amor sinó un íntim sentiment de col.laboració entre els que s'estimen?

A poc observadors que siguem, no ens cal anar molt lluny ni en el temps ni en l'espai per a veure les parelletes d'enamorats que van fent via amunt i avall per les voreres dels carrers, recolzant-se mútuament, confiats i segurs de què no cauran en cas de relliscada d'un d'ells, perquè l'altre li faria de puntal...!

Ara que, en aquesta situació, el perill està en una doble relliscada, que donaria lloc a un mal pas, perquè perdrien tots dos l'equilibri. I, desenganyem-nos! una caiguda en col.laboració és sempre una "caiguda"....!

F. SAMPER